

но когато малката дива козарка имъ обясни, какъ ги е спечелила, тѣ отведнажъ се спогледаха и прихапахъ устни... Значи, помислиха си тѣ, и дивитѣ билки и бурени могатъ да бждатъ нѣкога полезни, както и малката дива Гертруда!

Единъ Богъ знае само какъ ѝ се радваха! и тази вечеръ тя се почувствува щастлива, както никога прѣзъ живота си.

Никой не се сърдѣше вече за обичѣта на Гертруда къмъ трѣвитѣ. Оставиха я да продължава да носи различни билки въ града. Това донасяше повече отъ кжделитѣ, които би могла да изпреде, пазейки козитѣ. Не казваха вече въ чифлика: Простата Гертруда“, „идиотката Гертруда!“ Всѣкой видѣ, че тя обича да помага, да се труди и започнаха да я обичатъ и да ѝ сочатъ това, което я направи да стане по-малко боязлива. Най-сетнѣ всички съзрѣха, че тя има толкова разсѣдѣкъ, колкото и другитѣ нейни врѣстници. Майката Боливó се чудѣше отъ промѣната. Тя присѣтствувахе винаги, когато дъщеря ѝ се разговаряше съ стария ботаникъ, когото Гертруда водѣше по нѣкога за почивка въ чифлика и всѣкога съ сълзи на очитѣ добавяше:

„О, господине, кой мислеше, че момиченцето ми е било толкова умно? Ние всички го смѣтахме за глупачка“.

Тогава старецътъ се усмихна и отговори бавно:

„Видите ли, госпожа Боливó, нѣма нищо безполезно въ творенията на природата; ни човѣкъ, ни растение! Искане само да го разберемъ и узнаемъ, въ какво трѣбва да ги употребимъ!“

Прѣводъ отъ френски.